

בעזהש"ת

קונטרס

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

דער קונטרס רעדט איבער די גרויסקייט פון די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג. עצות און תקונים ווי אזוי מען קען אלעס פארעכטן, און ספעציעל די הארבע עבירה פון פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רחמנא ליצלן.

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "קדשת שוֹכְבֵי"ם" פון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס ברענגט אריין די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט

פְּבוֹד קְדוּשַׁת מָרְן מוה"רא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדונו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ארויסגעגעבן בעזהש"ת

דורך חסידי ברסלב - וויליאמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

א

די פֿערצִיג טעג פון שוֹבְבֵי"ם, ווען מען ליינט די פֿרשיות פון שְׁמוֹת וְאָרָא ב' א ב' שְׁלַח וְתָרוּ מ' שְׁפֹטִים, זענען שְׁטאַרק מְסוּגָל אויף תְּשׁוּבָה, אין די טעג קען מען זייער גרינג צוריק קומען צום אייבערשטן, מען קען גרינגערהייט פֿאַרעכְטן אַלעס וואס מען האט שְׁלֶעכְטִס געטון די גאַנצע יאר. דער הייליגער אַר"י ו"ל זאגט אז דאס איז מְרוּמָז אין דעם פֿסוק (יְמִיָּה ג, כב) "שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבֵי"ם".

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

אין די פֿרשיות לְעֶרְנֵעַן מיר ווי אזוי די אידישע קינדער זענען אַראַפֿגעגאַנגען קיין מצרים, די שוועריקייטן און צרות, די גרויסע נסיונות, וואס די אידן האבן דארט מיטגעמאכט, און ווי אזוי דער אייבערשטער האט זיי מקרב געווען, זיי אויסגעלייזט פון מצרים און געגעבן די הייליגע תורה.

חז"ל זאגן (פנא דבי אליהו רבה ז') אז עס איז נישט דא נאך אזא פאלק וואס איז אזוי פול מיט פישוף און מיט שמוץ ווי די מצריים, און אין די שווערע ביטערע גלות האבן די אידן געדארפט געפייניגט ווערן. דער אייבערשטער האט זיי אבער נישט פארלאזט, נאר ער האט זיי געשיקט דעם גרויסן צדיק משה רבנו וואס ער האט געגעבן צען מכות פאר די מצריים ביז זיי האבן געמוזט ארויסלאזן די אידן פון מצרים, און נאכדעם

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג ה

האָבן די אידן זוכה געווען צו מקבל זיין די תורה אויפֿן באַרג סיני.

דאס איז נישט נאר אַ מעשה וואס האט פֿאסירט דעמאלט מיט יארן צוריק, נאר דאס חזר'ט זיך איבער יעדעס יאר, און יעדן טאג, ביי יעדן איד. חז"ל זאגן (ויקרא רבה, פרשה י"ג, סימן ד') אז אלע גלות'ן ווערן אנגערופן מצרים, אין אלע גלות'ן ליידיט מען פון דעם ביטערן יצר הרע און די קלפות וועלכע ווילן נאר אַוועק שלעפֿן אידישע קינדער פונעם אייבערשטן, דער יצר הרע שטעלט אונטער פֿאר יעדן איד שווערע און ביטערע נסיונות. אבער אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהאלפֿן די אידן אין מצרים, ער האט זיי אויסגעלייזט מיט גרויסע ניסים, און זיי מקרב געווען צו זיך; די זעלבע איז אויך היינט מיט יעדן איד וואס בעט דעם אייבערשטן אז ער וויל ארויסגיין פון זיין

אייגענע מצרים, ער וויל ווערן נאנט צום אייבערשטן, וועט אים דער אייבערשטער זיכער העלפן אז ער וועט קענען ארויסקריכן פון זיין שלעכטס, ער וועט פארעכטן אלעס וואס ער האט שלעכטס געטון, און ער וועט ווערן נאנט צום אייבערשטן.

און דעריבער איז ספעציעל מסוגל די וואכן פון שוֹבְבֵי"ם, ווען מיר לערנען אין די פרשיות די שוועריקייטן וואס די אידן זענען דורכגעגאנגען אין מצרים, און דער אייבערשטער האט זיי געהאלפן אז זיי זענען ארויס געגאנגען פון מצרים, און זיי זענען געווארן נאנט צום אייבערשטן; קענען מיר אויסנוצן די וואכן אז מיר זאלן אויף גרינגערהייט ארויסגיין פון אונזערע שוועריקייטן, פון אונזערע עבירות, און ווערן אמת'דיגע ערליכע אידן.

ווען מיר זאלן אויסנוצן די שוֹבְבֵי"ם טעג ווי עס
 דארף צו זיין, וועלן מיר נישט נאר געהאלפן ברוחניות,
 נאר אויף בגשמיות וועלן מיר מצליח זיין, מיר וועלן
 ווערן פרייליך און רואיג, און שפירן א סיפוק אין לעבן.
 דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן מ"ט) וואס איז
 דער "יצר טוב" און וואס איז דער "יצר הרע"? "יצר"
 איז א לשון פון "ציר" א "מעלער", ווען א מענטש
 טראכט נאר ערליכע מחשבות, ער טראכט נאר גוטע
 מחשבות, ער טראכט אז ער איז גוט, ער טראכט אז
 יענער איז גוט, ער קוקט מיט א גוט אויג אויף די גאנצע
 וועלט; מיט דעם מאלט ער אויס "גוטס", עס ווערט א
 "יצר טוב", עס ווערט אים גוט און פיין ברוחניות און
 בגשמיות. און פארקערט, א מענטש וואס זעט נאר דאס
 שלעכטס סיי ביי זיך און סיי ביי יענעם, ער האלט נישט
 פון זיך און ער האלט נישט פון קיינעם, ער קוקט מיט
 א שלעכט אויג אויף די גאנצע וועלט, דאן ווערט א

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

"יֵצֵר הָרַע", עַר מְאֵלֵט זײַך אױס אַ שְׁלֵעֲכָטע װעלֵט, עַר װערט אַ דַּעֲרָבִיטְטֶערטער און טְרוֹיֶעֲרִיגֶער מְעַנְטֵשׁ. און דַּעֲרִיבֶער דַּארף אַ אִיד זײַך הֵיטֵן פֿון שְׁלֵעֲכָטע מַחֲשָׁבוֹת, עַר דַּארף פֿרױבִּירֵן שְׁטענְדִיג נָאר צו טְרַאכְטֵן פֿון גױטע און הֵיילִיגע זַאכֵן, און דָּאס װעט מַאכֵן דָּעם מְעַנְטֵשׁ פֿאַר אַ גױטער און הֵיילִיגֶער מְעַנְטֵשׁ.

פֿון װאס קומט דָּאס אַז אַ מְעַנְטֵשׁ טְרַאכְט אַזױפִּיל שְׁלֵעֲכָט און עַר דַּעֲרָבִיטְטֶערט זײַך אַלֵינֵס דָּאס לְעַבֵּן? דָּאס קומט פֿון דָּעם װאס אַ מְעַנְטֵשׁ טוט עֲבִירוֹת רַחֲמָנָא לִיצְלָן, און סְפֵעֲצִיעֵל דִּי הָאֲרַבֶּע עֲבִירָה פֿון פֿגֵם הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, װאס דָּאס הױבֵט זײַך אָן פֿון דִּי מַחֲשָׁבָה װען אַ מְעַנְטֵשׁ טְרַאכְט פֿון שְׁמוֹץ װאס דָּאס בִּרְעַנְגֵט אִים צו טון שְׁמוֹץ, און דָּאס אִיז װאס מַאכְט דָּעם מְעַנְטֵשׁ פֿאַר אַ בֵּיטְטֶערער מְעַנְטֵשׁ, אַז עַר זַעט אַלְעֲמָאל נָאר שְׁלֵעֲכָטֵס בֵּי זײַך און

ביי יענעם, און ער קען קיינמאל נישט זיין פֿרייליך. און דאן איז ער ממש אין די גלות מצרים, וואס דאס איז "מצרים" - זיין מח, וואס איז דער "ים החכמה", ווערט אים ענג; ער קען נישט טראכטן גוט.

ווען א איד איז אפער זוכה אז ער כאפט זיך וואו ער האלט אויף דער וועלט, ער זעט אז די עבירות דערפֿיטערן אים נאר דאס לעבן, און ער נעמט זיך אין די האנט אריין אפצולאזן זיינע שלעכטע מעשים און ער טוט תשובה, דאן הויבט אן זיין מח צו לייכטן, עס ווערט אים ליכטיג פאר די אויגן, ער הויבט אן זען נאר דאס גוטס ביי יעדן איינעם, ער זעט די וועלט מיט א ליכטיגע בליק, זיין לעבן שיינט אים אויף און ער ווערט א פרייליכער מענטש; אזא מענטש גייט ארויס פון זיין אייגענע גלות מצרים.

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

י

ב

ווען עס קומט אן די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג ווערט
יעדער איד נתעוורר תשובה צו טון און צוריק צו קומען
צום אייבערשטן, יעדער ווייסט אז די הייליגע טעג
זענען ספעציעל מסוגל צו תשובה, מען קען
גרינגערהייט אלעס פארעכטן. די פראגע וואס
מוטשעט אבער יעדן איינעם איז ווי אזוי מען איז זוכה
צו דעם, ווי אזוי איז מען זוכה תשובה צו טון?

די איינציגסטע וועג ווי אזוי א איד קען תשובה טון
און צוריק קומען צום אייבערשטן איז נאר דורך די
מויל. א איד דארף עפענען זיין מויל און רעדן צום
אייבערשטן, דערציילן פארן אייבערשטן אלע
שווערע נסיונות וואס ער האט, ווי שווער עס איז אים
בייצוקומען דעם ברענענדיגן יצר הרע וואס פלאקערט
אין זיין הארץ, וואס וויל אים נאר אוועקשלעפן פונעם

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג יא

אייבערשטן און אים אריינװארפן אין עבירות. דער
אייבערשטער פארשטייט יעדע שפראך און הערט
אויס יעדן מענטש אין יעדן מצב, א איד דארף זיך
טרעפן א שטילע ווינקל און דארט זיך אויסרעדן צום
אייבערשטן אויף זיין אייגענע שפראך, און מיט זיינע
אייגענע װערטער, אזוי ווי ער װאלט זיך אויסגעֶרעדט
צו אן אמת'ער גוטער חבר:

”הייליגער באשעפער, מיר שטייען יעצט אין די
הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג װאס די צדיקים האבן אונז
געזאגט אז אין די טעג קען מען אלעס פארעכטן, װאס
זאל איך אבער טון אז איך האב אזא שווערע יצר הרע
װאס געבט מיר נישט קיין מנוחה? טאג און נאכט
ברענט ער אין מיר און ברענגט מיר צו צו ביטערע און
שווערע עבירות און איך זע נישט דעם װעג ארויס,
װיפיל איך נעם זיך פאר איינמאל און נאכאמאל אז איך

וועל שוין זיין וואויל און ערליך, וויפיל איך פֿרוּביר
 נאָכאַמאַל און נאָכאַמאַל זיך צוריק צו האַלטן און
 בייצושטיין מיינע נסיונות, העלפֿט עס מיר אָבער
 גאַרנישט, איך פֿאל אַראָפּ נאָכאַמאַל אין עבירות, און
 עס זעט מיר נישט אויס ווי איך וועל נאָך אַמאַל זוכה
 זיין צו ווערן אַן אַמֶת'דיגער ערליכער איד. איך שפֿיר
 ווי איך וויל שוין אַלעס אויפֿגעבן, איך וויל זיך שוין
 אינגאַנצן מייאַש זיין אז איך וועל שוין קיינמאַל נישט
 ארויסקריכן פֿון מיין שמוץ, אָבער דער הייליגער רבי
 האט אויף געזאָגט אז עס איז נישט פֿאַרהאַן אַזאַ זאַך
 ווי יאוש; יעדער איד, נישט קיין חילוק וויפֿיל ער איז
 שוין דורכגעפֿאַלן, קען ער אויך זוכה זיין אַלעס צו
 פֿאַרעכטן, און ער קען זיך אַפֿלאַזן פֿון אַלע שְׁלֵעכְטִס
 און ווערן אַמֶת'דיג נאַנט צום אייבערשטן. דעריבער
 בעט איך דיך, הייליגער באַשעפֿער, איך פֿון מיין זייט
 האב שוין אַזויפֿיל פֿרוּבירט און געזען אז עס גייט מיר

נישט, איך זע אז נאר דו קענסט מיר העלפן אין מיין מצב, העלף מיר אז איך זאל אויסנוצן די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג ווי עס דארף צו זיין, העלף מיר אז עס זאל מיר נישט דורכגיין די שוֹבְבֵי"ם טעג מיט ליידליגע הענט, העלף מיר אז דאס יאר שוֹבְבֵי"ם זאל איך שוין ענדליך זוכה זיין אלעס צו פארעכטן און פון יעצט זאל איך שוין זיין נאר וואויל און ערליך, און זיך שוין אינגאנצן אפלאזן פון אלע מיינע עבירות און נארישקייטן".

מען קען זיך גארנישט פארשטעלן די גרויסע פח פון תפלה, ווען א איד קומט צום אייבערשטן און רעדט זיך אויס זיין גאנצע הארץ צו אים, ער זאגט אים אויס דעם גאנצן אמת אלע שוועריקייטן און נסיונות מיט וואס ער מוטשעט זיך. מיט די עטליכע פאר ווערטער וואס מען רעדט ארויס פון מויל צום אייבערשטן קען מען

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

מיט דעם דורכברעכן די שווערסטע מויערן, זאכן וואס מען האט שוין קלאר געוואוסט אז דאס וועט שוין אייביג אזוי בלייבן, מען וועט דאס שוין קיינמאל נישט קענען טוישן, קענען אויך געטוישט ווערן צום גוטן; מען קען אלעס אויס'פועלן מיט תפלה.

מען דארף אבער זיין צו דעם א גרויסער עקשן, עס איז נישט גרינג צו רעדן צום אייבערשטן אויף אידיש אזוי ווי מען רעדט זיך אויס צו א חבר, ווייל מיט דעם וואס א מענטש איז געבען דורכגעפאלן אין עבירות, האט ער געמאכט א מחיצה צווישן אים און דעם אייבערשטן, ער איז געווארן דערווייטערט פונעם אייבערשטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיה נט, ב) "כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם". דאס מיינט נישט צו זאגן אז דער איד איז טאקע געווארן ווייט פונעם אייבערשטן, ווייל עס נישטא אזא זאך

בְּכָלֵל, דער אַייִבער־שְׁטער איז דאָך אַיִבער־אַל און ער איז מיט יעדן מענטש שטענדיג; נאר מיט דעם וואס דער מענטש האט געטון עבירות איז אריינגעגאנגען אין אים כפירות (ספר המדות, אות אמונה, סימן כ"ב) און דאס מאכט אז דער מענטש זאל נישט גלייבן אז דער אַייִבער־שְׁטער איז מיט אים, און דאס מאכט אים שווער צו עפענען דאס מויל און צו רעדן צום אַייִבער־שְׁטן.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס"ב) אז ווען א איד זאל ווען וויסן אז דער אַייִבער־שְׁטער שטייט אַייביג נעבן אים, און ווארט צו הערן יעדעס ווארט וואס קומט ארויס פון זיין מויל, וואלט דער איד זיכער אלעמאל גערעדט צום אַייִבער־שְׁטן, נאר אזוי ווי דער מענטש האט זיך פארשמירט מיט עבירות, דעריבער שפירט ער נישט דעם אַייִבער־שְׁטן, און דערפאר רעדט ער נישט צום אַייִבער־שְׁטן. ווען א איד איז אָבער א

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

גרויסער עקשן אויף תפלה, ער קוקט נישט אויף זיינע געפילן, ער קוקט נישט אויף וואס ער שפירט יא אדער נישט, נאר ער איז זייער שטארק מיט דעם צו רעדן צום אייבערשטן יעדן טאג און אים בעטן זיין הילף, וועט ער זען ווי דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן און ער וועט ארויסקריכן פון אלע זיינע פראבלעמען.

ג

מיר האבן גארנישט קיין השגה אין די גרויסקייט פון תשובה, א מענטש מיינט אז אזוי ווי ער האט שוין אזויפיל געזינדיגט איז דער אייבערשטער שוין זיכער זייער ברוגז אויף אים און ער דארף אים שוין נישט האבן. דאס איז אבער א גרויסער טעות, ווייל מיר זענען די קינדער פונעם אייבערשטן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים יד, א) "בנים אתם לה' אלקיכם", און א טאטע ווארפט קיינמאל נישט אנוועק זיין קינד, דער

אייבערשטער שטייט נאר און ווארט צו זען ווען זיין
קינד וועט זיך אויפֿוועקן און וועלן צוריק קומען צו
אים און דאן וועט ער אים אויפֿנעמען מיט אפֿענע
הענט.

חז"ל זאגן (פֿסיקתא רבתי מ"ד) "ווי גרויס איז דער כח
פון תשובה! גלייך ווען א מענטש טראכט נאר אז ער
ויל תשובה טון, גייט ער דעמאלט ארויף נישט ביז
צען אדער צוואנציג מיל הויף, נישט ביז הונדערט מיל
הויף, נאר א מהלך פון פינף הונדערט יאר, און נישט
נאר ביזן ערשטן אדער צווייטן הימל, נאר אין די
סעקונדע וואס ער האט נאר א הרהור תשובה שטייט
ער שוין גלייך פארן פסא הכבוד ביים אייבערשטן
אליין.

וואס מיינט א הרהור תשובה? דאס איז נישט עפעס
גרויסע זאכן, דאס איז פשוט ווען עס געבט א ציפ

פאר'ן מענטשן אין הארץ: "וואס וועט זיין מיט מיר? אפֿשר איז שוין צייט אז איך זאל זיך אפֿלאזן פון מיינע נארישקייטן און צוריק קומען צום אייבערשטן? אפֿשר זאל איך שוין אנהויבן צו גיין אין שול דאווענען דריי מאל א טאג? אפֿשר זאל איך שוין אנהויבן צו לערנען אביסל תורה?" דאס איז א הרהור תשובה. און באַמַת האט יעדער איד פֿסדר אַזעלכע מחשבות, פון צייט צו צייט געבט אים א ציפ אין הארץ אז ס'איז שוין העכסט צייט זיך צו נעמען אין די האנט אריין; נאר רוב מאל שטופט מען אַוועק די מחשבות, מען נוצט זיי נישט אויס ווי עס דארף צו זיין. און די סיבה דערצו איז ווייל מען האט שוין אויפגעגעבן, מען גלייבט שוין נישט אז מען וועט דאס נאך קענען אמאל באַווייזן. ווען א איד זאל אפֿער וויסן אז די קליינע מחשבה'לע, וואס זעט אים אויס ממש ווי א גארנישט, האט אים יעצט ארויפגעברענגט אזוי הויך און אזוי נאנט צום

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג יט

אייבערשטן, וואלט ער דאס גוט אויסגענוצט, ער וואלט דאן געעפנט זיין מויל און זיך אויסגערעדט צום אייבערשטן, און דעמאלט וואלט ער טאקע זוכה געווען תשובה צו טון מיט אן אמת.

תשובה איז אזוי גרויס אז חז"ל זאגן (יומא פ"ו:): אז ווען א איד טוט תשובה איז דער אייבערשטער מוחל די עבירות סיי פון אים און סיי פון די גאנצע וועלט. א מענטש קען זיין ביי זיך אין שטוב און עס כאפט אים אן א הרהור תשובה, און נישט נאר וואס ער איז גלייך צוריק ביים אייבערשטן, נאר ער האט נאך געמאכט אז נאך פילע אידן זאלן יעצט האבן א הרהור תשובה, און דער אייבערשטער איז אלעס מוחל פאר אים און פאר די גאנצע וועלט. און דער עיקר תשובה איז "ודוי דברים", אז א מענטש זאל דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס ער האט שלעכטס געטון.

חז"ל זאגן (תורת פהנים בחקותי כ"ו) "והתנדו על עונם" – ווי נאר א מענטש איז זיך מתוודה פאר'ן אייבערשטן, גלייך איז דער אייבערשטער זיך מרחם אויף אים. און אזוי שרייבט דער רמב"ם (הלכות תשובה, פרק א', הלכה א') אז תשובה מיינט אז מען זאל דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלע עבירות וואס מען האט געטון, און ווי מער א מענטש איז זיך מתוודה פאר'ן אייבערשטן איז אלץ בעסער.

חז"ל זאגן (איכה רבה פתיחתא ל"ה) פארנוואס ווערט תפלה צוגעגליכן צו א מקוה, און תשובה ווערט צוגעגליכן צו א ים? ווייל אזוי ווי א מקוה איז אמאל אפן און אמאל פארשפארט, די זעלבע איז מיט די שיערי תפלה וואס זענען נישט אלעמאל אפן; דער ים איז אבער אייביג אפן, און די זעלבע זענען די שיערי תשובה אויף שטענדיג אפן. וואס מיינט דאס צו זאגן?

דאס מיינט אז דער עיקר וועג ווי אזוי אַ איד קען
 תְּשׁוּבָה טון איז דאָךּ נאָר דורך תּפִּלָּה, דורך דעם וואס
 ער וועט רעדן אַסאך צום אייבערשטן, דאס קען אָבער
 אַמאל זיין פֿאַרשפּאַרט פֿאַר'ן מענטש, ווייל מיט דעם
 וואס אַ מענטש האט געטון עבירות האט ער געמאַכט
 אז ער זאל נישט שפּירן דעם אייבערשטן, ער זאל
 מיינען אז דער אייבערשטער דאַרף אים שוין נישט
 האָבן און הערט אים שוין נישט אויס, און דעריבער
 שפּירט ער אז די טויערן פון תּפִּלָּה זענען פֿאַרשפּאַרט
 פֿאַר אים; ווען אַ איד ווייסט אָבער די גרויסע כּח פון
 תְּשׁוּבָה, אז בלויז מיט דעם וואס ער טראַכט פֿאַר איין
 סעקונדע אז ער וויל תְּשׁוּבָה טון און אָפּלאָזן זיינע
 עבירות, איז ער שוין אין די סעקונדע גלייך ביים
 אייבערשטן; דאן עפֿנט זיך אויף פֿאַר דעם איד אַלע
 טויערן, ער באַקומט די שטאַרקייט אז ער קען שוין
 עפֿענען זיין מויל און אָנהויבן רעדן צום אייבערשטן,

וואס מיט דעם וועט ער שוין אויטאמאטיש ארויסקריכן פון אלע זיינע עבירות.

א איד דארף שטענדיג גוט וויסן און געדענקען אז עס איז נישטא אזא זאך אז דער אייבערשטער דארף נישט א מענטש, עס איז נישטא אזא מציאות אז דער אייבערשטער איז ווייט פון א מענטש, און דאס וואס דער מענטש פילט יא אזוי איז נאר ווייל זיינע עבירות מאכן אים אזוי שפירן. אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ג') "בַּתְּחִלָּה קוֹדֵם שְׁחָטָאוּ יִשְׂרָאֵל הִיתָה שְׁכִינָה שׁוֹרָה עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיּוֹן שְׁחָטָאוּ נִסְתַּלְקָה שְׁכִינָה מֵהֶם", אין אנהויב האט די שכינה גערוט אויף יעדן איד, נאר נאכדעם וואס די אידן האבן געזינדיגט, איז די שכינה אוועק געגאנגען פון זיי. ווען א מענטש טוט נישט קיין עבירות, שפירט ער אלעמאל אז די גאנצע וועלט איז איין שטיק אייבערשטער, אז עס איז גארנישט דא אויף

דער וועלט אויסער דעם אייבערשטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (חולין ז') אז א מענטש צעקלאפט זיך נישט זיין קליינע פינגער דא אונטן, איידער מען האט אזוי אויסגערופן אויבן אין הימל; ווען דער מענטש טוט אבער עבירות, גייט די שכינה אנוועק פון אים, ער שפירט נישט דעם אייבערשטן, ער רעדט זיך איין אז דער אייבערשטער איז ווייט פון אים, און אז דער אייבערשטער דארף אים נישט האבן. ווען עס כאפט אבער אן פאר'ן מענטש א הרהור תשובה, דאן הויבט ער ווידער אן צו שפירן דעם אייבערשטן, און דאן דארף ער אויסנוצן די צייט און זיך אויסרעדן צום אייבערשטן זיינע אמת'ע רצונות אז ער וויל באַמַת תשובה טון.

אפילו א מענטש האט שוין אפגעטון די ערגסטע עבירות אין זיין לעבן קען ער נאכאלץ תשובה טון,

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

חז"ל זאגן (פסיקתא דרב פהנא כ"ה) אַפֿילו אַ מְעַנְטֵשׁ וואס האט געלייַקנט אין באַשעפֿער, ער איז געשטאַנען אינמיטן מאַרק און גערעדט קעגן דעם אייבֿערשטן, זאָגט אים דער אייבֿערשטער: "אַפֿילו דו וועסט תּשׁוּבָה טון ביי דײַך אין שטוב שטילערהייט, וועל אײך דײַך אױף אָננעמען". עס איז נישטא נאך אַ האַרבערע עבֿירה ווי כפירות און אפיקורסות, צו לייקענען אינעם אייבֿערשטן, צו רעדן קעגן דעם אייבֿערשטן; אַפֿילו ווען אַ מְעַנְטֵשׁ איז שוין אָנגעקומען אזוי נידריג און אזוי ווייט, קען ער נאכאַלץ תּשׁוּבָה טון.

לאמיר אויסנוצן די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג ווי עס דאַרף צו זיין, לאמיר תּשׁוּבָה טון און זיך צוריק קערן צום אייבֿערשטן, און מיט דעם וועלן מיר פאַרעכטן אַלע שְׁלֵעכְטֵע זאכן וואס מיר האָבן געטון אין לויף פונעם גאַנצן יאַר.

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

כה

ד

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן י"ט) "בְּרִית
הַלְשׁוֹן וּבְרִית הַמַּעוֹר תְּלוּיֹת זֶה בְּזֶה", ווען אַ מְעַנְטֵשׁ
היט נישט זיין מויל ווי עס דארף צו זיין, ער רעדט זאכן
וואס מען טאר נישט רעדן, ער רעדט נבול פֿה, ער
רעדט לִשׁוֹן הָרַע; בְּרַעֲנַגְט דָּאס אַז ער זאל צוקומען
אויף צו פֿגם הַבְּרִית רַחֲמָנָא לִיצְלָן.

דעריבער ווען מיר האלטן יעצט אין די הייליגע
שוֹכְבֵי"ם טעג, ווען מיר ווילן פֿאַרעכטן אַלעס וואס
מיר האבן שְׁלַעכְטִים געטון און בְּעִיקָר אין פֿגם הַבְּרִית
רַחֲמָנָא לִיצְלָן, דארפן מיר אויסנוצן די דאזיגע צייט
אויף צו פֿאַרעכטן אונזער מויל, אַז מיר זאלן נישט
רעדן זאכן וואס מען טאר נישט, נאר אָנְהוּיבֵן נוצן דעם
מויל נאר אויף גוטע זאכן.

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

חז"ל זאגן (ויקרא רבה, פרשה כ"ד) אויפ'ן פסוק (דברים כג, טו) "ולא יראה בך ערות דבר" - ערות דבור, אז מען זאל נישט רעדן נבול פה חס ושלום, וואס דאס ברענגט אלע צרות אויף דער וועלט.

ליידער הערט מען יעדן טאג אזויפיל ביטערע טראגעדיעס, אזויפיל מענטשן ווערן ליידער גע'הרג'ט אויף אזעלכע שרעקליכע אופנים, אזויפיל מענטשן ווערן געבעף אזוי אומגליקליך, אזויפיל מענטשן מוטשען זיך מיט אזעלכע צרות, קרענק, און שוועריקייטן; און יעדער וויל וויסן פארנוואס דאס קומט, און וואס מען קען טון אז דאס זאל מער נישט פאסירן. זאגן אויף דעם חז"ל (שבת ל"ג.) אז דאס רעדן נבול פה דאס איז וואס ברענגט אזויפיל צרות, יונגע מענטשן שטארבן, יתומים און אלמנות שרייען און

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג כז

ווערן נישט געהאלפן. דאס אלעס קומט פון דעם וואס
מען רעדט נבול פה.

חז"ל זאגן דארט אז אפילו מען האט שוין
אנגעשריבן פון הימל זיבעציג יאר גוטס פאר א
מענטש, אויב רעדט ער אבער נבול פה, ווערט דאס
איבערגעדרייט צו שלעכטס. דער רבי זאגט (ספר המדות,
אות נבול פה, סימן א) אז ווער עס רעדט נבול פה, איז
זיכער אז זיין הארץ איז פול מיט שלעכטע מחשבות.
א מענטש כאפט נישט אז מיט דעם וואס ער רעדט נבול
פה זאגט ער ארויס הויף פאר יעדן איינעם אלע זיינע
באהאלטענע שלעכטע מעשים.

ווען א איד זאל וויסן וויפיל צרות ער ברענגט אויף
זיך און אויף אנדערע מיט דעם וואס רעדט נבול פה,
וואלט ער זיך זיכער צוריק געהאלטן דערפון. לוינט זיך

דען דאס רעדן נבול פֿה, אויב בֶּרַענְגֶט דאס אזויפיל
צרות?

און די זעלבע איז אויף מיט'ן רעדן לשון הרע, וואס
חז"ל זאגן אויף דעם (ערכין ט"ו): אז דאס איז ערגער פון
די דריי הארבסטע עבירות, עבודה זרה, גלוי עריות,
און שפיכת דמים. לשון הרע איז ווי א שפיציגע
שעדליכע פייל וואס מען שיסט אריין אין מענטשן מיט
דעם וואס מען רעדט לשון הרע, מען קען ממש
הרגנען מענטשן רחמנא ליצלן מיט'ן רעדן לשון הרע.
און דעריבער דרוקן זיך אויס אויף דעם די הייליגע
חז"ל מיט אזא שארפע לשון (ערכין ט"ו) אז דער
אייבערשטער זאגט אז ער קען נישט וואוינען מיט
איינעם וואס רעדט לשון הרע.

און די זעלבע איז אויף סתם אזוי ווען א מענטש היט
זיך נישט דאס מויל און ער מוז רעדן אלעס וואס קומט

אים ארויף אויפ'ן צונג, דאס איז וואס בֶּרַענְגֵט אַלע צרות אויפ'ן מַעֲנֵטֶשׁ. עס איז דא אַ מַאֲמֵר הַחֲכָם "ווי לאנג דאס ווארט איז ביי דיר, ביזטו באלעבאס אויפ'ן ווארט; ווי נאר דו האסט ארויסגעזאגט דאס ווארט פון מויל, איז דאס ווארט שוין באלעבאס אויף דיר", מיט דעם וואס אַ מַעֲנֵטֶשׁ רעדט זאכן וואס ער דארף נישט, בֶּרַענְגֵט ער מיט דעם אַסאך צרות סיי אויף אַנדערע מַעֲנֵטֶשׁן און סיי אויף זיך אליין.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נ"ד) אז ווען אַ מַעֲנֵטֶשׁ רעדט לשון הרע גייט אריין אין אים די "כח הדמיון", דאס מיינט אז עס הויבט אן אריינצוקומען אין אים דמיונות. דאס איז פון די ערגסטע צרות און קרענק פון וואס אַ מַעֲנֵטֶשׁ קען ליידן, ווען עס הויבן אים אן צו פייניגן די דמיונות, ער רעדט זיך איין אז מַעֲנֵטֶשׁן לויפן אים נאך, אז מַעֲנֵטֶשׁן ווילן אים נאר

די הייליגע שוֹבְבֵי"ם טעג

שְׁלֶעכְטֵס טוֹן. חו"ל זאגן (ירושלמי שֶׁבֶת ע"ה:) "וְהִסִּיר מִמֶּךָ כָּל חֲלִי, זֶה הִרְעִיּוֹן", דָּאס איז אַ גַּעפֿעֶר־לִיכֶע קֶרעֶנק ווען אַ מְעַנְטֵשׁ הוּיבֵט אָן צו לִיידן פֿון די שְׂווערע דִּמְיוֹנוֹת, עַר רַעֲדֵט זײַ אײן אַז מְעַנְטֵשׁן קענען אים שְׁלֶעכְטֵס טוֹן, ווייל דער אַמֶת איז אַז קײנער קען נישט גוטס טוֹן און נישט שְׁלֶעכְטֵס טוֹן פֿאַר אַ מְעַנְטֵשׁ אָן דעם אײַבערשֶׁטן, אַזוי ווי חו"ל זאגן (יומא ל"ח) "אין אָדָם נוֹגַע בְּמָה שְׂמוּכָן לְחִבְרֹו, וְאִין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חֲבֵרְתָּהּ אֶפִּילוֹ כְּמֵלֵא נִימָא", אַ מְעַנְטֵשׁ עֶפְנֵט אויף אַ גַּעשְׁעֶפֶט און עס קומט אַ צווייטער און עֶפְנֵט די זעלבע סאַרט גַּעשְׁעֶפֶט קעגן אײַבער די גאַס, און דער מְעַנְטֵשׁ ווערט זײַער צעבֶראַכן דערפֿון ווייל ער מײַנט אַז יענער וועט צוכאַפֿן זײַן פֿרִנְסֶה. דער אַמֶת איז אָבער אַז נאַר דער אײַבערשֶׁטער אַלײן פֿירט די וועלט, קײנער קען זײַ געבן אַ ריר אָן דעם אײַבערשֶׁטן. ווען אַ מְעַנְטֵשׁ נעמט אַרײַן אין זײַך די רײַנע אַמוּנָה אַז נאַר

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג לא

דער אייבערשטער פֿירט די וועלט, דאן האט ער אַ
רואיגע און פֿרייליכע לעבן, ער דערשרעקט זיך נישט
פון קיינעם און פון גארנישט.

אָבער מיט דעם וואס אַ מענטש איז מִפֿקיר זיין מויל
צו רעדן נאָרישקייטן, צו רעדן זאכן וואס מען טאר
נישט, מיט דעם ברענגט ער אליין אויף זיך אלע צרות
אַז ער זאל יא מורא האבן פון מענטשן, און שטארק
ליידן פון דעם.

ווען עס קומט די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג, איז דאן
די ריכטיגע צייט זיך צו נעמען אין די האנט אריין און
פארעכטן אלעס וואס מען האט גערעדט וואס מען
דארף נישט, און זיך פארנעמען און בעטן דעם
אייבערשטן אַז פון היינט און ווייטער זאל מען זיך
שוין היטן דאס מויל.

ווי אזוי קען מען פֿאַרעכטן דאס וואס מען האט גערעדט זאכן וואס מען טאר נישט? דורך דעם וואס מען הויבט אן צו רעדן גוטע זאכן, מען הויבט אן צו רעדן שיין צו מענטשן, מען הויבט אן נוצן דעם מויל צו מחזק זיין מענטשן. עס דרייען זיך נעבעך ארום אזויפיל צעפראכענע מענטשן, אזויפיל מענטשן וועלכע ווארטן אויף א גוט ווארט, זיי ווארטן אז איינער זאלן רעדן שיין צו זיי און זיי מחזק זיין. און די גרעסטע זאך איז ווען מען קען רעדן שיין צו מענטשן, זיי געבן גוטע ווערטער, און זיי שטארקן אז זיי זאלן נישט זיין אזוי צעפראכן ווייל דער אייבערשטער איז מיט זיי שטענדיג.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ק"ו) אויפ'ן פסוק (תהלים מא, א) "אשרי משכיל אל דל" - וואויל איז דעם וואס געבט אריין שכל פאר אן ארימאן. וואס

מיינט אן אַרמאן? זאָגן חז"ל (נדרים מ"א) אז דער עיקר אַרמקייט איז ווען אַ מענטש האט נישט קיין דעת, ער האט נישט די ריכטיגע שכל צו וויסן אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, ווייל ווי נאר אַ מענטש האט דעם שכל פון (דברים ד, לה) "אתה הִרְאֵת לְדַעַת פִּי ה' הוא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ", ער ווייסט אז דער אייבערשטער פירט אים אויף טריט און שריט, דאן פעלט אים שוין גארנישט, דאן איז ער שוין אייביג פרייליך, אזוי ווי חז"ל זאָגן (נדרים מ"א) אז ווען אַ מענטש האט שכל, פעלט אים שוין גארנישט.

אין די שוֹבְבֵי"ם טעג דארפן מיר זיך שטארקן אין דעם צו מחזק זיין אידן און אריינברענגען אין זיי אַמוּנָה אז זיי זאלן אויף וויסן און לעבן מיט דעם אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, צו געבן אַ שמיכל פאר אַ צווייטן איד, צו געבן אַ גוט ווארט פאר

א איד; און מיט דעם וועלן מיר פארעכטן אלעס וואס מיר האבן גערעדט מיטן מויל זאכן וואס טויגן נישט.

ה

נאך א זאך וואס מען דארף פארעכטן אין די טעג פון שוֹכְבֵי"ם איז די עבירה פון גזל. חז"ל זאגן (עין רש"י בראשית ו, יג) אז די גזירה אויפ'ן דור המבול, אז זיי זאלן אינגאנצן אויסגעמעקט ווערן, איז נישט געווארן אפגע'חתמ'ט נאר וועגן גזל. די מענטשן פון דור המבול האבן געטון זייער הארבע עבירות אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ו, יב) "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", זיי האבן געטון די ערגסטע און שמוציגסטע עבירות, און פון דעסט וועגן האט דער אייבערשטער געווארט מיט געדולד און זיי נאכנישט געשטראפט, ער האט געווארט צו זען אויב זיי וועלן חרטה האבן אויף זייערע מעשים און תשובה טון. ווען

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג לה

זיי האבן אָבער אָנגעהויבן צו גזל'ן איינער פונעם צווייטן, האט דער אייבערשטער שוין נישט געוואלט מותר זיין אויף דעם, און דאס האט ענדגילטיג אָפּגע'חַתְמ'ט זייער גזירה אז עס וועט קומען אויף זיי די מבול.

דעריבער ווען עס קומט די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג, און מיר ווילן פארעכטן אונזערע עבירות, דארפן מיר גוט איבערקוקן און זען אויב מיר זענען נישט געכאפט אין די עבירה פון גזל. פון אויבן אויף קען א מענטש טראכטן אז ער האט קיינעם נישט באַגנב'ט, ער האט נישט גע'גזל'ט פון קיינעם, דארף מען אָבער וויסן אז אויב איז מען שולדיג געלט פאר מענטשן און מען באַצאלט עס נישט, איז מען אַ גנב און אַ גזלן.

אין די יעצטיגע טעג פון שוֹכְבֵי"ם דארף אַ איד נתעורר ווערן אז אויב ער איז שולדיג געלט פאר

מֵעֲנֹשׁ זַאל עַר עַס אָפּצָאָלן, ווייל אויב נישט גייט ער אַרײַן אין כָּלל וואס דער פֿסוק זאָגט (תְּהִלִּים לז, כא) "לֹךְ רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם", אײנער וואס בַּאָרְגַט און בַּאָצָאָלֵט נישט, איז אַ רָשָׁע.

און אַפֿילו ווען אַ מֵעֲנֹשׁ האט נישט דאס געלֵט צו בַּאָצָאָלן, דאַרף ער כָּאטֵש אַזויפֿיל טון צו גיין איבערפֿעטן זײַנע בעלי חובות, און זיי פֿעטן אים צוצוגעבן נאך אַביסל צײט צו קענען אָפּצָאָלן די חובות, און ער זאל פֿרופֿירן כָּאטֵש צו צאלן צופֿיסלעך, ווען ער האט עפֿעס געלֵט זאל ער דאס געבן פֿאַר זײַנע בעלי חובות, און אַזוי וועט ער צופֿיסלעך אָפּצָאָלן אַלע זײַנע חובות.

ווען אַ מֵעֲנֹשׁ מאַכט זיך אָבער בְּכָלל נישט וויסנדיג פֿון זײַנע בעלי חובות, איז דאס פֿשוט רשעות, און דאס קומט פֿון דעם וואס ער האט פֿוגם געווען אין

פֿגם הַבְּרִית הוֹצֵאת זָרַע לְבִטּוּלָה רַחֲמָנָא לִיְצִלָן, דָּעַר רַבִּי זָאָגט (שיחות הַר"ן סימן רמ"ט) אויף דָּעם וואס דָּער פֿסוק זָאָגט (בְּרֵאשִׁית לח, ז) "וַיְהִי עַר בְּכוֹר יִהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'", פֿאַרְוואס זָאָגט די תּוֹרָה אַז עַר איז גֶעווען 'שְׁלֵעֲכֵט', פֿאַרְוואס זָאָגט נִישֵׁט די תּוֹרָה אַז עַר איז גֶעווען אַ 'רָשָׁע'? נָאר ווען אַיינער טוט די עֲבִירָה וואס עַר האט גֶעטון, עַר טוט די עֲבִירָה פֿון פֿגם הַבְּרִית הוֹצֵאת זָרַע לְבִטּוּלָה רַחֲמָנָא לִיְצִלָן, דאן ווערט עַר אַ שְׁלֵעֲכֵטער מֶענְטש, עַר האט נִישֵׁט קיין גֶעפֿיל צו אַ צווייטן מֶענְטש.

חַז"ל זָאָגן (מפּוֹת כ"ג:) אַז גִּזְלֵן און עֲרִיּוֹת זענען די זאַכן צו וואס עס ציט דאס האַרץ פּונעם מֶענְטש. און אין די שוֹבְבֵי"ם טעג דאַרפֿן מיר דאס פֿאַרעכֿטן. מיר דאַרפֿן פֿרוּבִּירן צו צאַלן אַלע אונזערע חובות, און ווען אַ מֶענְטש מאַכט זיך אַ סדר אַז עַר צאַלט אָפּ צופֿיסלעך

וויפיל ער קען, וועט ער זען אז מיט די צייט וועט ער פֿטור ווערן פון אלע זיינע חובות. און ביזדער־ווייל דארף ער איבערבעטן זיינע בעלי חובות, זיי בארואיגן אז ער האט נישט פארגעסן פון זיי, ער לאכט זיך נישט אויס פון זיי, נאר ער האט פֿשוט נאכנישט דאס גאנצע געלט צו באצאלן; ער וועט פֿרובירן צו צאלן צוביסלעך וויפיל ער קען, און מיט די צייט וועט ער אלעס אפצאלן.

חז"ל זאגן (סוטה ט'). אז ווען א מענטש כאפט צו א זאך וואס באלאנגט נישט צו אים, דאן נעמט מען אַוועק אלעס וואס ער האט, און מען געבט אים נישט וואס ער בעט. חז"ל זאגן (שמות רבה, פרשה כ"ב, סימן ג') אז ווען א מענטש האט פֿארשמירטע הענט פון גזל, הערט דער אייבערשטער זיך נישט צו צו זיינע תפלות. ווען א מענטש זעט אז ער האט שוין אזויפיל געבעטן

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

לט

דעם אייבערשטן און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן, דארף ער גוט אריינטראכטן און זען אויב זיינע הענט זענען נישט פארשמירט מיט גזילה, אויב ער איז שולדיג געלט פאר מענטשן און ער האט עס נישט באצאלט.

לאמיר אויסנוצן די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג זיך אפצורייניגן פון גזילה און גניבה, זיך איבערפעטן און שלום מאכן מיט יעדן איינעם, און אין דעם זכות וועט דער אייבערשטער מקבל זיין אונזערע תפלות לרחמים ולרצון.

ו

חז"ל זאגן (בראשית רבה, פרשה כ"ו) אז מחלוקת איז אזוי שווער ווי דער דור המבול. די עבירה פון דור המבול איז געווען דער עיקר אז זיי האבן פוגם געווען אין פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רחמנא ליצלן,

די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג

אַבער ווי געזאָגט פֿרייער איז זייער גזירה נישט געוואָרן גע'חתמ'ט נאר צוליב גזל, זיי האָבן זיך געקריגט צווישן זיך.

דער מדרש זאָגט (במדבר רבה, פרשה י"א) "גדול השלום, ושנואה המחלוקת". ווען מיר האַלטן יעצט אין די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג, ווען מיר ווילן פֿאַרעכטן דאס וואס מיר האָבן פֿוגם געווען אין פֿגם הברית הוצאת זרע לְבִטּוּלָה רחמנא ליצֵלן, דאַרפֿן מיר אויך זען צו פֿאַרעכטן די עבירה פֿון מחלוקת, צו אַנטלויפֿן פֿון מחלוקת ווי פֿון פֿייער און זיך שטאַרקן אין די מדה פֿון שְׁלוֹם, און מיט דעם וועלן מיר פֿאַרעכטן אַלעס וואס מיר האָבן פֿוגם געווען. עס איז נישטא נאָך אַ בעסערע זאך ווי שְׁלוֹם, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (עוקצין, פֿרק ג') "לא מציא הקדוש ברוך הוא כְּלִי מְחִיזֵק בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשְּׁלוֹם", און דער מדרש זאָגט (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן

די הייליגע שובבי"ם טעג מא

ט) "גדול השלום, שפּל הברכות פלולות בו", שלום
ברענגט אלע גוטע ברכות.

מיר זעען ווי ווייט דער אייבערשטער וויל אז עס
זאל נאר זיין שלום צווישן אידן און עס זאל חס ושלום
נישט זיין קיין מחלוקת, אזוי ווייט אז חז"ל זאגן (יבמות
ס"ה:) אז מען מעג משנה זיין און נישט זאגן דעם אמת,
אויב דאס וועט העלפן ברענגען שלום. און חז"ל זאגן
דארט אז דער אייבערשטער אליין האט משנה געווען
כדי צו מאכן שלום.

דער מדרש זאגט (במדבר רבה, פרשה י"ח) "קוּק ווי
הארב עס איז די עבירה פון מחלוקת, אז דער בית דין
של מעלה שטראפט נישט נאר פון צוואנציג יאר אלט
און העכער, און אין בית דין של מטה שטראפט מען
נישט נאר פון דרייצן יאר און העכער, אבער ביי די
מחלוקת פון קרח זענען אפילו קליינע קינדערלעך, פון

בלויז א טאג אלט, אויף איינגעזינקען אין דער ערד".
 ליידער גייט דאס נאך אן ביזן היינטיגן טאג, קינדער
 ווערן געבען קראנק מיט ביטערע מחלות, יונגע
 מענטשן ווערן געבען פריצייטיג פארשניטן פון דער
 וועלט, און דאס קען קומען פון דעם וואס די עלטערן
 זענען פארמישט אין מחלוקת. מען קריגט זיך מיט
 קרובים און מיט שכנים, מען קריגט זיך מיט נאנטע און
 מיט ווייטע, און דאס איז וואס ברענגט געבען די אלע
 ביטערע צרות.

חז"ל זאגן (ספר ראה צ"ו) "לא תתגודדו, לא תעשו
 אגדות אגדות". עס איז שוין העכסט צייט אז אידישע
 קינדער זאלן אנהויבן זיך נאר ליב צו האבן איינער דעם
 צווייטן, נישט קיין חילוק וואו יענער פאלאנגט, נישט
 קיין חילוק ווי אזוי יענער זעט אויס, און עס איז נישט
 קיין חילוק יענעמ'ס אפשטאם. ליידער איז עס זייער

איינגעריסן אז א מענטש האט נאר ליב זיינע אייגענע ארומיגע מענטשן, מען זוכט נישט צו זיין בשלום מיט אידן וואס באלאנגען צו אן אנדערע קרייז, וואס קומען פון אן אנדערן אפשטאם, און אזוי ווייטער. און דאס איז וואס מיר דארפן מתקן זיין אין די הייליגע שוֹכְבֵי"ם טעג, מיר דארפן זיך פארנעמען צו אנטלויפן פון יעדע סארט מחלוקת, און זיך שטארקן זיך צו האלטן בשלום מיט יעדן איינציגסטן איד אן אויסנאם.

חז"ל זאגן (במדבר רבה, פרשה ה', סימן י"ב) "גדול השלום, שאין הקדוש ברוך מבשר את ישראל שיהיו נגאלים אלא בשלום", אידן וועלן נישט ווערן אויסגעלייזט פון גלות נאר דורך שלום. און דאס איז סיי די פרטיות'דיגע גאולה פון די נשמה פון יעדן איד, ווי דער פסוק זאגט (תהלים סט, יט) "קַרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְאֻלָּה", ווען א מענטש זינדיגט ווערט זיין נשמה

געפֿאנגען אין גלות, ער געפונט זיך נישט דאס פֿלאַץ
 אויף דער וועלט, און ער האט נישט קיין ספּוק הנפֿש
 (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נ"ו). און מיט דעם וואס אַ איד
 שטאַרקט זיך נישט צו פֿירן קיין מחלוקת מיט קיינעם,
 נאר צו לעבן בשלום מיט יעדן איינעם, מיט דעם ווערט
 זיין נשמה אויסגעלייזט פון זיין אייגענע גלות, און ער
 איז זוכה צו פֿאַרעכטן אַלעס וואס ער האט פֿוגם
 געווען.

און אין זכות פון שלום וועלן מיר שוין אויף זוכה
 זיין צו די כּלליות דיגע גאולה, דער אייבערשטער וועט
 אונז שיקן משיח צדקנו וואס וועט אונז אַלע פֿאַרעכטן
 און ער וועט פֿאַרעכטן די גאַנצע וועלט. יעדער וועט
 וויסן און אנערקענען אז נאר דער אייבערשטער פֿירט
 אַלעס, אז עס איז גאַרנישט דא אויף דער וועלט אויסער
 דעם אייבערשטן, במהרה בימינו אמן.

תּם וּנְשָׁלֵם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם